

Περίληψη: Ο κοινωνικός ρατσισμός και ο οποιασδήποτε μορφής αποκλεισμός αποτελεί, πιστεύω, μια από τις χειρότερες μορφές βίας και έκφραση αδυσώπητης και ειδεχθούς μοχθηρίας. Όμως, για να ζήσουμε σαν άνθρωποι, όσοι καταφέραμε να περισώσουμε την ανθρωπιά μας (επειδή το θέλαμε, επειδή το επιλέξαμε και αγωνιστήκαμε γι' αυτήν) χρειάζεται να προσδιορίσουμε: Τι είναι ανθρωπιά; Ποιοι την ενσωματώνουν (την επιθυμούν αυθεντικά);

«Τον δυνατό, θα τον καταλάβεις, θα τον ψυχογραφήσεις όταν τον δεις... μπροστά στον αδύναμο...», Γιάννης Τσαρούχης.

Όλοι μας είμαστε σοκαρισμένοι, τόσο με όσα γίνονται στη πατρίδα μας (οικονομική και κοινωνική κρίση) όσο και στον υπόλοιπο πλανήτη (μέση ανατολή και διεθνής οικονομική κρίση). Άλλοι, διαλέγουμε να εκφράσουμε, μέσα από κείμενα είτε συζητήσεις τον αποτροπιασμό μας, άλλοι να παραμένουμε αποσβολωμένοι. Όλοι όμως νιώθουμε παγωμένες τις καρδιές μας μπροστά στο αβέβαιο μέλλον. Είμαστε σοκαρισμένοι μεν, αλλά με ποιο δικαίωμα άραγε;

Εξαιρουμένων όλων όσων, ενδεχομένως, ζουν εκτός κοινωνίας, μαζί με τα αγρίμια ή με το Θεό (ουδόλως γνωρίζω τι απ' τα δύο), όλοι οι υπόλοιποι επιλέγουμε να ζήσουμε μαζί και να μοιραστούμε και τα αγαθά της συμβίωσής μας αυτής (ασφάλεια, κοινωνικές σχέσεις, ανέσεις, πολιτισμός κ.λπ.), αλλά και τα βάρη της (κοινωνική υπευθυνότητα, επίγνωση της αλληλεπίδρασης η οποία υπάρχει μεταξύ όλων με όλους, ανάληψη της υποχρέωσης καθένας μας να αποτελεί μια έλλογη οντότητα μέσα στο δημιουργικό σύνολο, συμμετοχή στην κατασκευή των κοινόχρηστων κοινωνικών υποδομών, αποδοχή λογοδοσίας κ.λπ.). Κοινωνία χωρίς αυτό το μοίρασμα, δεν είναι κοινωνία, ζούγκλα είναι και για το λόγο αυτό εντός της, η βία (τυφλή, μονόφθαλμη ή γερακίσια) είναι το κυρίαρχο στοιχείο.

Πόσοι από μας μπορούμε να κρατήσουμε αλώβητη την ανθρωπιά μας όταν η επιτυχία (η δύναμη, η αναγνώριση, η εξουσία, ο υλικός πλούτος κ.λπ.) χτυπήσει την πόρτα της ζωής μας; Πόσοι θα αρνηθούμε να μπαστακωθούμε στην όποια 'καρέκλα' (δημόσιας ή ιδιωτικής θέσης επιρροής) καταφέρουμε να αναπαύσουμε την αφεντιά μας; Πόσοι μπορούμε να θυμόμαστε όταν είμαστε 'καβαλάρηδες' (πρωθυπουργοί, υπουργοί, βουλευτές, επιχειρηματίες, δημόσιοι υπάλληλοι, δικαστές, πανεπιστημιακοί, δάσκαλοι, εισοδηματίες, κληρικοί, μαφιόζοι, λαμόγια κ.λπ., δηλαδή οι κάτοχοι [πολιτικής, κοινωνικής, συμβολικής, οικονομικής, πολιτισμικής κ.λπ.] δύναμης εντός αυτού που ονομάζουμε 'κοινωνία μας'), πώς είναι η ζωή του 'πεζού'; Πόσοι μπορούμε να αντιστεκόμαστε στον κυνισμό, τη συγκατάβαση και τις υποκριτικές (αν όχι δόλιες) εκλογικεύσεις, σε βάρος των συνανθρώπων μας που βρίσκονται σε δύσκολη θέση;

«Ου μοιχεύσεις» (μη νοθεύσεις).

Νοθευμένη είναι η κοινωνία μας, ένα συνονθύλευμα από πολλές οντότητες οι οποίες θέλουν να είναι «λίγο μέσα» στο συλλογικό βίο για να αρπάξουν εκείνα που χρειάζεται ο ατομοκεντρισμός τους και «λίγο έξω», όταν πρέπει να επιτελέσουν τα κοινωνικά τους καθήκοντα και από λίγες (ελάχιστες) συγχυσμένες οντότητες που εσφαλμένα πιστεύουν ότι είναι εφικτός ένας ερωτικός τρόπος βίου (με την έννοια της αυτοπαράδοσης και αυτοπροσφοράς, της σύναψης λογικών και αρμονικών σχέσεων κ.λπ.) παρά με πεινασμένους 'λύκους', 'κροταλίες' και 'πάνθηρες'.

Αυταπάτη (ή ευσεβείς πόθοι στην καλύτερη περίπτωση) είναι, λοιπόν, ότι όσα οδυνηρά συμβαίνουν αφορούν μια αυθεντική κοινωνία ανθρώπων. Αυταπάτη ότι μια 'αναδόμηση' αυτού του μορφώματος, μια αναδιευθέτηση των θεσμών μπορεί να εξανθρωπίσει αυτό το μόρφωμα στο οποίο, σήμερα, συμμετέχουμε.

Ο κοινωνικός ρατσισμός και ο οποιασδήποτε μορφής αποκλεισμός αποτελεί, πιστεύω, μια από τις χειρότερες μορφές βίας και έκφραση αδυσώπητης και ειδεχθούς μοχθηρίας. Όμως, για να ζήσουμε σαν άνθρωποι, όσοι καταφέραμε να περισώσουμε την ανθρωπιά μας (επειδή το θέλαμε, επειδή το επιλέξαμε και αγωνιστήκαμε γι' αυτήν) χρειάζεται να προσδιορίσουμε:

- Τι είναι ανθρωπιά.
- Ποιοι την ενσωματώνουν (την επιθυμούν αυθεντικά)

Καλούμε, λοιπόν, τους νέους και τις νέες και όσους από τους ενηλίκους (ίσως ένα 30-35%) έχουν περισώσει την ανθρωπιά τους και θέλουν να ζήσουν μια ζωή που θα χαρακτηρίζεται (περισσότερο από οτιδήποτε άλλο) από ανθρωπιά (και γενικά από όσα μας ξεχωρίζουν από τα ζώα):

- Να αυτοοργανωθούν άμεσα.
- Να αναπτύξουν την ικανότητα αλληλοαναγνώρισης.
- Να αναπτύξουν ιδιωτικούς και απροσπέλαστους διαύλους επικοινωνίας μεταξύ τους.

- Να ενσωματωθούν σε μικρές, μη αναγνωρίσιμες κοινότητες έντιμης αμοιβαιότητας.

- Να αναλάβουν δραστικά μέτρα αναβάθμισης της ποικιλομορφίας τους.
- Να λάβουν μέτρα (μη βίαια, νόμιμα, συνταγματικά συμβατά, ηθικά και έντιμα) επιβίωσης και αυτοπροστασίας.

Υ.Γ.: ενέταξα αυτό το άρθρο στην ενότητα "Συνεννόηση για Ισορροπία", επειδή επιχειρεί να εκλεπτύνει τη "γλώσσα" με την οποία σκεφτόμαστε ορισμένα ζητήματα αισθήματος

υπαρκτικής ταυτότητας.